

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Heleny Karetové a soudkyň Mgr. Lucie Vobrové a Mgr. Alice Žáčkové ve věci

žalobce: **P. V.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený: Mgr. Petrem Novákem, advokátem
sídlem Vídeňská 546/55, 639 00, Brno

proti
žalované: **easyJet Airline Company Limited**
sídlem Hangar 89, London Luton Airport, Luton
Bedfordshire, LU2 9PF, United Kingdom

o zaplacení částky 400 EUR a částky 6 264,66 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 4. prosince 2018, č.j. 27 C 87/2017-39

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 400 EUR se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 17. 12. 2016 do zaplacení a částku 6 264,66 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 17. 12. 2016 do zaplacení, to vše do 3 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 10 760,40 Kč, k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Petra Nováka, do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s pravopisem potvrzuje Lucie Prchalová.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, jíž se žalobce domáhal po žalované zaplacení částky 400 EUR a částky 6 264,66 Kč s příslušenstvím (výrok I.) a o nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo (výrok II.).
2. Takto soud I. stupně rozhodl o žalobě, jíž se žalobce domáhal po žalované zaplacení shora uvedených částek s odůvodněním, že na den 13. 2. 2016 měl platnou rezervaci na let provozovaný žalovanou pod č. xxx z Prahy do Lisabonu s mezipřistáním v Miláně. V důsledku zpoždění prvního letu žalobce nestihl navazující let. Vzhledem k tomu, že žalovaná nenabídla žalobci jiný let, musel si žalobce obstarat letenky do cílové destinace na vlastní náklady, což učinil a to za částku 6 264,66 Kč. V souladu s Nařízením Rady (ES) č. 261/2004, jímž se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě při odepření nástupu do letadla, zrušení nebo významném zpoždění letů a v souladu s judikaturou Evropského soudního dvora (rozhodnutí S. C – 402/07; N., TUI C-581/10) žalobci dle čl. 7 vznikl nárok na úhradu žalované částky ve výši 400 EUR a dle čl. 19 Montrealské úmluvy nárok na částku 6 264,66 Kč.
3. Žalovaná se k žalobě přes výzvu soudu nevyjádřila a zůstala po celé řízení nečinná.
4. Po provedeném dokazování dospěl soud I. stupně k závěru, že žalobce měl rezervaci na let xxx u společnosti TAP Portugal na den 13. 2. 2016 z Milána do Lisabonu, uvedený let pod č. xxx byl podle výpisu z webové stránky www.flightstats.com a podle obsahu odpovědi žalované zpožděn o 24 minut, tedy méně než 3 hodiny. Vzhledem k tomu, že hraniční doba zpoždění 3 hodin nebyla překročena, nevznikl žalobci nárok dle čl. 7 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 ze dne 11. 7. 2007 (dále jen „Nařízení“) na paušalizovanou náhradu škody. Žalobci nevznikla škoda na majetku ani na zdraví, proto aplikace ustanovení čl. 19 Montrealské úmluvy není důvodná.
5. Ohledně nároku na proplacení ceny náhradní letenky soud I. stupně uzavřel, že tento je upraven v čl. 8 odst. 1 písm. a) Nařízení tak, že je zde zakotvena povinnost dopravce nabídnout možnost volby mezi nároky citovanými v tomto článku. Žalobce netvrdí, že by mu bylo umožněno provést možnost volby a následně provedenou volbou že provedl koncentraci svého nároku; jinými slovy uvedeno, nebyly tvrzeny skutečnosti uvedené v hypotéze normy v čl. 8 odst. 1 Nařízení, tak aby bylo možné dojít k závěru, že mu v souladu s dispozicí normy vznikl jím uplatněný nárok. Nelze tedy dojít k závěru, že v případě, že si cestující náhradní letenku zakoupí sám, vzniká mu nárok na proplacení těchto výdajů bez dalšího.
6. O nákladech řízení soud I. stupně rozhodl v souladu s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a contrario, neboť úspěšné žalované v tomto řízení žádné náklady nevznikly.
7. Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné a přípustné odvolání, v němž uvedl, že soud I. stupně nesprávně vyložil „cílové místo určení“, kterým se v případě přímo navazujících letů dle č. 2 písm. h) Nařízení rozumí místo určení posledního letu. Jestliže si žalobce u žalované zakoupil letenky na přímo navazující lety č. xxx z Prahy do Milána a č. xxx z Milána do Lisabonu, byl cílovým místem určení Lisabon. Není tak rozhodující délka zpoždění prvního z letů, tj. zpoždění 24 minut, ale délka zpoždění příletu žalobce do Lisabonu, coby cílového místa určení. Žalobce dosáhl Lisabonu se zpožděním 3 hodiny, a tedy má za to, že mu nárok na náhradu škody dle čl. 7 Nařízení náleží. Žalobce se dále domnívá, že soud prvního stupně nejspíše nesprávně vyložil pojmy „let“ a „cesta“. Dle Nařízení totiž vyplývá, že cestu, kterou operoval jeden letecký dopravce, i přesto, že byla

učiněna s přestupem, je nutno brát jako jeden celek, neboť cílové místo, kam měl žalobce zakoupený let, nebyl Milán, nýbrž Lisabon. Fakt, že let byl žalovanou operován s přestupem, neznamená, že se cesta dělí na jednotlivé dílčí lety. V tomto případě byl let po celou cestu operován žalovanou, přičemž ta nesplnila své povinnosti, když se žalobce dostal do cílového místa určení (navíc svépomocí) o více než tři hodiny později, přísluší mu tedy dle Nařízení náhrada škody ve výši 400 EUR.

8. Žalobce pak rovněž nesouhlasil se závěrem soudu prvního stupně ohledně nároku žalobce na proplacení ceny náhradní letenky. Žalobce má za to, že nárok na náhradu vzniklé škody v podobě ceny uhrazené za letenku na náhradní let mu náleží z titulu čl. 19 Úmluvy o sjednocení některých pravidel o mezinárodní letecké přepravě podepsané v Montrealu dne 28. května 1999. Žalobce svou letenku na let č. xxx z Milána do Lisabonu nevyužil, neboť na tento let v důsledku zpoždění předchozího letu z Prahy do Milána vůbec nenastoupil. Žalovaná však nezabezpečila žalobci žádný náhradní let, kterým by žalobce mohl z Milána do Lisabonu odletět, žalobce tak byl nucen zajistit si náhradní let z Milána do Lisabonu sám, kdy si za tímto účelem zakoupil letenku na let č. xxx za cenu 6 264,66 Kč. V řízení tedy bylo prokázáno jak porušení povinnosti žalované v podobě zpoždění letecké přepravy, tak vznik škody v podobě ceny uhrazené za letenku na náhradní let.
9. Žalobce proto navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že žalované uloží povinnost zaplatit žalobci částku ve výši 400 EUR spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 400 EUR od 17. 12. 2016 do zaplacení, částku 6 264,66 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 6 264,66 Kč od 17. 12. 2016 do zaplacení a náhradu nákladů řízení.
10. Žalovaná se k podanému odvolání nevyjádřila.
11. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek soudu I. stupně z podnětu podaného odvolání, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (ust. § 212 a ust. § 212a, ust. § 214 odst. 1 o.s.ř.), a shledal odvolání žalobce důvodným.
12. Předně odvolací soud uvádí, že řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo, je Evropským řízením o drobných nárocích dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, kterým se zavádí evropské řízení o drobných nárocích, pro toto řízení pak platí určitá specifiká. Je třeba uvést, že dle článku 5 odst. 1 uvedeného nařízení je Evropské řízení o drobných nárocích písemným řízením a jednání soud nařizuje pouze v případě, pokud se domnívá, že rozhodnutí není možné vydat na základě písemných důkazů, nebo pokud o to některá ze stran požádá. Soud I. stupně tedy postupoval v souladu s uvedeným nařízením, pokud v dané věci rozhodl bez nařízení jednání pouze na základě písemných důkazů, když žádná ze stran o nařízení ústního jednání nežádala. Stejným způsobem pak postupoval i soud odvolací, který poté, co dospěl k závěru, že odvolání je v dané věci přípustné podle článku 17 uvedeného nařízení, postupoval i v odvolacím řízení dle stejných pravidel jako v původním řízení o nároku (viz Praktická příručka pro používání Evropského řízení o drobných nárocích, zveřejněná na internetových stránkách e-justice.europa.eu). Cílem uvedeného nařízení je zjednodušit a urychlit řízení o sporech týkajících se drobných nároků v přeshraničních případech a snížit náklady na ně. Toto řízení je řízením korespondenčním a jednání má být ve věci nařizováno pouze výjimečně, a to formou videokonference, pokud soud dospěje k závěru, že rozhodnutí není možné vydat na základě písemných důkazů. Protože i v odvolacím řízení dospěl soud k závěru, že je možné ve věci rozhodnout na základě předložených písemných důkazů, jednání ve věci nenařizoval a na základě předložených důkazů ve věci rozhodl.
13. Z listinných důkazů předložených žalobcem učinil odvolací soud zjištění, že žalobce si u žalované zakoupil 2 lety na den 13. 2. 2016 na trase Praha – Lisabon s mezipřistáním v Miláně. První let byl

operován pod číslem xxx (úsek Praha – Milán) a druhý let pod číslem xxx (úsek Milán – Lisabon), přičemž žalobce měl cílového místa určení dle letového plánu dosáhnout v 16:55 hod. Let č. xxx z Prahy do Milána byl opožděn o 24 minut, přičemž v důsledku tohoto zpoždění žalobce nestihl navazující let č. xxx z Milána do Lisabonu (*prokázáno potvrzením o platbě ze dne 3. 1. 2016 a výpisem z letového řádu*). Žalobce si proto zakoupil na vlastní náklady za částku 6 264,66 Kč náhradní letenku na let č. xxx z Milána do Lisabonu dne 13. 2. 2016, přičemž do Lisabonu přiletěl téhož dne v 19:55 hod., tj. se zpožděním 3 hodiny (*prokázáno letenkou na let č. xxx, potvrzením o provedení kartové operace ze dne 13. 2. 2016 a Historical Flight Status*). Žalobce měl oba lety objednané v rámci jedné rezervace pod č. xxx (*prokázáno potvrzením o provedené rezervaci*).

14. Podle článku 2 písm. h) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 ze dne 11. 2. 2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů (dále jen „Nařízení“) se "cílovým místem určení" rozumí místo určení na letence předložené na přepážce pro registraci k přepravě nebo místo určení posledního letu v případě přímo navazujících letů.
15. Podle článku 7 odst. 1 Nařízení odkazuje-li se na tento článek, obdrží cestující náhradu ve výši:
 - a) 250 EUR u všech letů o délce nejvýše 1500 kilometrů;
 - b) 400 EUR u všech letů ve Společenství delších než 1500 kilometrů a u všech ostatních letů o délce od 1500 kilometrů do 3500 kilometrů;
 - c) 600 EUR u všech letů nespadajících pod písmeno a) nebo b).
 Při určování vzdálenosti se vychází z posledního místa určení, kam cestující v důsledku odepření nástupu na palubu nebo zpoždění přiletí později než v plánovaném čase.
16. Podle rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 19. 11. 2009 sp. zn. C-402/07 a C-432/07 musí být články 5, 6 a 7 Nařízení vykládány v tom smyslu, že pro účely uplatnění nároku na náhradu škody lze na cestující zpožděných letů nahlížet stejně jako na cestující zrušených letů, a že se tedy mohou dovolávat nároku na náhradu škody podle článku 7 Nařízení, jestliže z důvodu zpoždění letu utrpí ztrátu času tří nebo více hodin, tedy jestliže dosáhnou cílového místa určení tří nebo více hodin po čase příletu původně plánovaným leteckým dopravcem. Nicméně takové zpoždění nezakládá nárok na náhradu škody ve prospěch cestujících, jestliže letecký dopravce může prokázat, že významné zpoždění bylo způsobeno mimořádnými okolnostmi, kterým by nebylo možné zabránit, i kdyby byla přijata všechna přiměřená opatření, tedy okolnostmi, jež se vymykají účinné kontrole leteckého dopravce.
17. Podle rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 31. 5. 2018 sp. zn. C-537/17 musí být článek 3 odst. 1 písm. a) Nařízení vykládán v tom smyslu, že toto nařízení se vztahuje na přepravu cestujících uskutečněnou na základě jediné rezervace a zahrnující, mezi odletem z letiště umístěného na území členského státu a příletem na letiště umístěné na území na území třetího státu, plánované mezipřistání s přestupem do jiného letadla mimo území Evropské unie.
18. Podle článku 19 věta první Úmluvy o sjednocení některých pravidel pro mezinárodní leteckou dopravu ze dne 28. 5. 1999 (dále jen „Montrealská úmluva“) dopravce odpovídá za škody způsobené zpožděním při letecké dopravě cestujících, zavazadel nebo nákladu.
19. S ohledem na citované mezinárodní úmluvy a rozsudky Soudního dvora dospěl odvolací soud k odlišnému právnímu závěru než soud I. stupně. Žalobce totiž v řízení prokázal, že si u žalované zakoupil letenku z Prahy do Lisabonu s přestupem v Miláně, toto učinil v rámci jedné rezervace. Žalovaná pak rovněž se žalobcem komunikovala o dvou navazujících letech v rámci jedné rezervace vedené pod č. xxx. Ze žádné komunikace žalované se žalobcem nelze učinit závěr, že by se jednalo o dva samostatné lety, u kterých by žalovaná neodpovídala za navazující spojení. Pokud tedy první let z Prahy do Madridu byl opožděn byť i jen o 24 minut, a v důsledku tohoto zpoždění

žalobce nestihl navazující let do Lisabonu, objednaný v rámci téže rezervace, bylo povinností žalované zajistit žalobci náhradní navazující let. Pokud toto žalovaná neučinila a žalobce si byl proto nucen zajistit náhradní let sám zakoupením nové letenky, došlo tím na jeho straně ke vzniku škody ve výši ceny zakoupené letenky. Za tuto škodu pak žalovaná odpovídá podle článku 19 Montrealské úmluvy, a je proto povinna tuto škodu žalobci zaplatit. Žalobce doložil, že za náhradní letenku vynaložil částku 6 264,66 Kč, odvolací soud proto uložil žalované povinnost žalobci tuto částku zaplatit.

20. Rovněž pak soud shledal důvodným i nárok žalobce na zaplacení částky 400 EUR za zpoždění letu, neboť žalobce se v rámci své cesty, složené ze dvou navazujících letů v rámci jedné rezervace, dopravil do místa určení, tj. do Lisabonu s tříhodinovým zpožděním, tj. v 19.55 hod., namísto plánovaných 16.55 hod. Vzdálenost z Prahy do Lisabonu je 2244 km, žalobci tedy vznikl nárok na paušální náhradu ve výši 400 EUR, když pro účely nároku cestujících na uvedenou náhradu je třeba považovat tyto lety za jeden celek.
21. Co se týká vyjádření žalované k předžalobní výzvě, odvolací soud uvádí, že pokud žalovaná v tomto vyjádření odkazuje na své obchodní podmínky, měla je soudu předložit. Vzhledem k tomu, že však v tomto řízení zůstala zcela nečinná, nemohl soud přihlídnout k jejímu neprokázanému tvrzení o tom, že za nestihnutí navazujícího letu neodpovídá, když žalobce naopak v řízení prokázal, že se jednalo o dva lety v rámci jedné rezervace. V tom případě je pak odpovědnost žalované dána s odkazem na shora citovaný rozsudek Soudního dvora.
22. Zároveň odvolací soud shledal důvodným i požadavek žalobce na zaplacení zákonného úroku z prodlení z obou žalovaných částek, a to ode dne následujícího po marném uplynutí lhůty stanovené v předžalobní výzvě, tj. od 17. 12. 2016. Výše zákonného úroku z prodlení k uvedenému datu pak činila 8,05 % ročně.
23. S ohledem na shora uvedené odvolací soud napadený rozsudek postupem podle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. změnil tak, že žalobě v plném rozsahu vyhověl.
24. O nákladech řízení před soudy obou stupňů bylo rozhodnuto dle ust. § 224 odst. 2 o.s.ř. a § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť žalobce byl v řízení zcela úspěšný a náleží mu proto náhrada jeho nákladů ve výši 10 760,40 Kč, které tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 2 x 1 000 Kč a náklady právního zastoupení dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., Advokátní tarif za 4 úkony právní služby (převzetí a příprava á 1 820 Kč, předžalobní výzva á 1 820 Kč, sepis žaloby á 1 820 Kč a sepis odvolání á 1 780 Kč), 4 režijní paušály á 300 Kč a 21 % DPH z této odměny.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.). Přípustnost dovolání je oprávněně zkoumat jen dovolací soud.

Proti výroku o náhradě nákladů řízení není dovolání přípustné (ust. § 238 odst. 1 písm. h o. s. ř.).

Praha 3. března 2021

Shodu s pravopisem potvrzuje Lucie Prchalová.

JUDr. Helena Karetová v. r.
předsedkyně senátu